

4150.

Защо множат се хората-акули,
Един животозастрашаващ вид?
Навярно всеки пита се кому ли
Потребни са за меч или за щит?

Те сеят смърт без всякаква жестокост,
Убийството за тях е занаят,
Съсредотóчено като във фокус
В стремежа да превземат този свят.

Едва ли има власт, която може
Да се лиши от чудната им мощ,
Когато се опитва да наложи
Поредния от всички мразен вожд.

И те живеят чрез смъртта, която
Разпръскват сред общественото блато.

4151.

Жреци те бяха на една лъжа
В съюз със тиранично подсъзнание,
А вождът им опита и можа
Чрез смърт да завоюва послушание.

Разказваше как станал е герой
С убийствата - необходима санкция,
Самият за да се превърне той
На Свободата в кървава гаранция.

Непредсказуема и странна, тя
Блещука над мъглата на идеите,
А нейната задгробна красота
Е уважаван експонат в музеите.

Там вождът на народа си я сочи
И тайно ножа си за нея точи.

4152.

Със чист възторг, безбрежен и стихиен,
Обичах страстно своята страна,
Но я обсеби Партия една,
А аз останах тъжно безпартиен.

Страната плащаше държавна вноска,
С която Партията я глоби
И без да пожелае се сдоби
С фамилно ново име – Димитровска.

В родина Димитровска се оказах,
Не беше по вкуса ми, но мълчах
И да остана жив дори успях,
Но с миналото всяка връзка срязах.

Дали ще грейне слънце в моя двор
Или ще гракне гарван „Nevermore”?

4153.

Когато след победната война
Султанът беше заменен от княз,
Страната постепенно осъзна,
Че е във власт на немски педераст.

Езикът ни му беше непознат
И не побърза да го усвои,
Но не един мъжага мустакат
Със неми ласки той удостои.

Макар че бе стороник на Содом,
С династия народа уреди
И неговият династичен дом
Остави исторически следи:

Ще кажа, без в подробности да влизам:
Три кървави войни... И комунизъм.

4154.

За мъртвия смъртта е всекидневие
И ще-не ще я има за приятел,
А идеала – десния и левия,
Отдавна е по дяволите пратил.

За всеки там е в сила важно правило:
След век един, прекаран в смъртно ложе,
Да оживее право му се давало
И на Земята да се върне може.

Но няма кандидати в изобилие,
С желание да станат хора живи,
Един положил за това усилие
И сметките му са излезли криви.

Столетия го търсят неуморно
На кръста да го приковат повторно.

4155.

Със Оксфорд и със Кембридж се гордеят
Британските крепители на тронове,
Да се сравнят обаче те не смеят
С училището ни във Симеоново.

Там сред академичните простори
Отглеждат се министър-председатели,
Подготвят се и главни прокурори –
На висша справедливост тълкуватели.

Светът немее с искрена възхита
И с непрестанно ведро удивление,
А щом държава друга се опита

Да създаде подобно учреждение,
Тя среща тайната неоткриваема,
И практиката му неподражаема.

4156.

Войната? Е ли неизбежно зло?
Защо най-светли умове я хвалят?
Кога човечеството би могло
Да спре да вика „Да живее кралят!“?

Тревога крие всеки нов въпрос
С надежди безконечни и далечни,
А тук героите на своя пост
Загробени са сред лъжите вечни.

За победените се знае – съд!
Но победителите кой ще съди?
Убийците с медал ще наградят
И името им в слава ще пребъде!

Войниците все тъй ще мрат щастливи,
Но генерали ще остават живи.

4157.

Платените женици-оплаквачки,
Наемани при знатни погребения,
Ценят клиентите с банкнотни пачки,
На тях сълзи продават и умения.

Все повече ги сменят журналисти
С престорената си опечаленост
И непресторени стремежи чисти
Да демонстрират скръбна извисеност.

За масово убитите в терора
Проплакват често с хорово ридание:
„Терора спрете! Мрат невинни хора!”
А всъщност той им дава препитание.

По време на пресмётливост жестока
Скръбта готова е да стане стока.

4158.

Всемилостиви, Всемогъщи Боже,
Известно ми е, че не съществуващ,
Но моят глас да те застави може
Да чуваш без да искаш да го чуваш.

Разкарай вождовете ни негодни,
С които наспорена е страната,
Снабди ни с хора човекоподобни,
Способни да признават Свободата!

Те може да не бъдат гениални
Или заклетии ултрапатриоти,
Но, мили Боже, нека са нормални,
А не всеутвърдени идиоти!

Стори това, о, Боже, а в замяна
Ще викам цял живот за теб „Осанна!”

4159.

Защо ли Вечността е неделима?
Парче от нея кой не би желал!
Със целостта си невъобразима
Навява в мен боязън и печал.

Пространство в нея няма. Само време
Във консервираните векове,
Издули заплашително кореми,
В които споменът за смърт снове.

Приживе съм лишен от достъп в нея,
Макар духът ми с мощ да се сдоби,
Но аз да я отворя днес копнея
И съживя разбитите съдби.

Там те навек в забрава са се скрили
При празника на братските могили.

4160.

При всяка сеч лъжи множат измамата,
Лъжи безбройни и разнообразни,
Но между тях безспорно най-голямата
Е „Жертвите не са били напразни!”

Тя прозвучава в речи, в песнопения,
В поеми, в оди и в премъдри книги,
А истинското ѝ предназначение
Е славата на група шушумиги.

По трупове на жертвите изравяни
Опитват да изпишат своето име
Със цел, че жертвите са уж прославяни,
А всъщност *други* са забравими.

Методът стар е и добре познат
С подпаления храм от Херострат.

4161.

Докато други пеят за любов,
Аз славя генералната ни линия,
А тя от вожда Георги Димитров
Насочена към бъдните години е.

Тя носи се, провира се, сече
Селата, градовете и душите ни,
Останките им за да отвлече
Към небеса с партийност пренаситени.

Превръща всекиго от нас в герой
На петилетките при изпълнение
В строежа на най-правилния строй
С общокосмическо предназначение.

А там на Партията чрез опората
За всичко има място. Но без хората.

4162.

Самоубийството на цял народ
Е сложен продължителен процес,
Причините за чийто произход
Не са добре проучени до днес.

Навярно трябва некадърността
Да втаса в някаква критична маса,
А за подготвянето ѝ властта
Услужва със потребната подкваса.

Спокойно ли понася се това?
И болка има ли? Да, болка има,
Но въпреки прискърбните слова,
За жалост, болката е поносима.

Историята неизменно сочи,
Че няма липса от надгробни плочи.

4163.

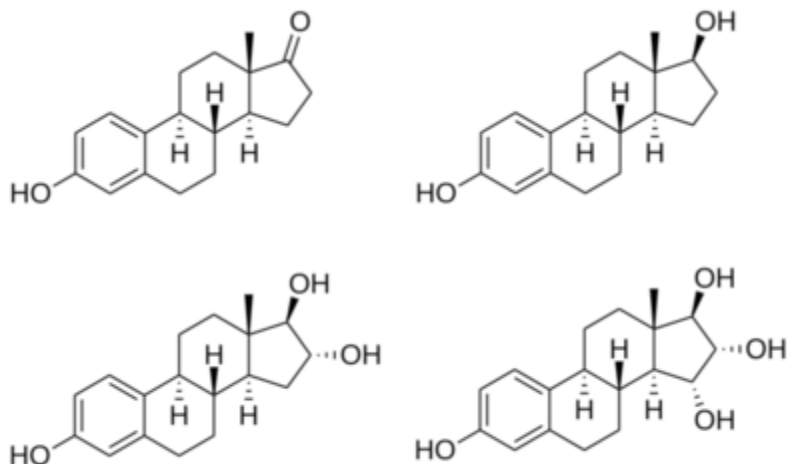
На гара „Комунизъм” влакът спря,
Палачите изхвърлиха умрелите,
Гробарят търпеливо ги прибра,
На всички земни червеи за целите.

Усвободен от лишния баласт,
Получи влакът силно ускорение
За утвърждаване на нова власт
Над приобщаваното население.

По път без релси, без напътствен знак,
Прие той със съдбата надпреварата,
Премазваше без милост всеки враг
С единствения си съюзник - вярата.

Достигна, за беда, до тъмна бездна
И в нея безпрепятствено изчезна.

4164.

Безспорно Бог е бил велик химик,
Дал молекулен образ на хормоните,
А те чрез свой химически език
На пола изработиха законите.

Променя малко техния строеж
И женственост променя се в мъжественост,
За някои това е знак зловещ,
Но то е всъщност признак на божественост.

Най-вероятно Той е самоук
Без всякакви учебници по химия,
Но с надареност както никой друг,
А тя за тази цел необходима е.

И всички туй, без спонсор и пари,
За шест дни е успял да сътвори!

4165.

Години зли и всички високосни
Превърнаха страната ни във ад,
А добродетелите - в смъртоносни
Причини за паспорт към Онзи свят.

Къде са хората безстрашни, честни?
Съня им вечен пази хладна пръст,
За тях народът съчинява песни,
Но след като ги е разпнал на кръст.

За добродетели минават други
Способности на днешния човек,
Да си мълчиш и траеш са заслуги,
Животецът с които става лек.

Бих искал да ги ползвам, грях не грях,
Но жалко е, че съм лишен от тях.

4166.

Аз мисля, че ако не бе досадата,
Читателите биха намалели,
Но този факт ще спре ли канонадата
На всички графомани звездочели?

Приемам го като предположение -
Могло би да се случи, но едва ли...
Напомням: писането е явление,
Обвързано с пари и идеали.

Особена е тази важна двойца,
Разделна или пък обединена,
Защото книги нейните герои са
И тя към подвизи е устремена.

На огън нявга биваха орисани,
А Сталин спираше ги ненаписани.

4167.

Да се развъждат богове е трудно,
Развъдниците малко са на брой
И затова не виждам нищо чудно,
Че размножението е в застой.

Започна се със кучета, говеда,
И дракони със огнени очи,
Но след като се тури ред в безреда
Ликът на Бога се очовечи.

Той вече е благообразен дядо
И притежател на голяма мощ,
Загрижен за човешкото си стадо
Не само денем, но и всяка нощ.

А аз, дори от собствен опит, знам,
Че Той е глух, напълно сляп... И ням.

4168.

Фамилията им властта изсели я,
Страха към себе си да освежи,
Но плачейки те плащат дълг „веселие”
На строя, който в робство ги държи.

Веселието тук е задължително
И песнички се пеят за целта,
Веселието е успокоително,
То разкрасява действителността.

Така с вълнуваща манифестация
На алчно подпомагана любов
Празнуваше дресираната нация
Със вяра в строя стар и вечно нов.

Ехтеше из просторите ни родни
„Във робството се чувстваме свободни!”

4169.

Бе нещо като средно малък град,
Градченце някакво обикновено,
Обект за екипажа непознат,
Но то изцяло бе незатъмнено.

Завръщаха се след въздушен бой
И бомбите ненужно им тежаха,
Направиха на ляво лек завой
И към градчето бомби полетяха.

Там долу под небесните крила
Заспали бяха весели дечица,
Смъртта без да ги буди бе дошла
И ги погали с огнена десница.

А хвърлилите бомбите летци
Окичиха със лаврови венци.

4170.

Свидетел бях как няколко поета
Подобно на настръхнали петлета,
Доказваха с голям душевен напън
Кой между тях най-малко е изцапан.

„Режима възхвалявах, но насила,
А ти написа книга за Людмила
И кръст превива не една година
На Вожда да си в ловната дружина!”

„В мен Живков виждаше противник таен
И аз получих само дом тристаен,
А теб чрез думата си вездесьща
Осигури със цяла нова къща!”

С нападките си стигнаха далече,
Но аз престанах да ги слушам вече.

4171.

Посягам към любимите романи,
Отдавна неведнъж и дважд прелистени,
В тях за да проумея как събрани
Са гениално вмъкнати неистини.

Обвзети от възторг войнишки маси,
Обединени тук под знамената са
И с весел устрем бързат към смъртта си,
На автора за да заслужат патоса.

Увлечен в думите родолюбиви
Не мога да сдържа и аз възбудата,
Но жертвите пред мен са като живи,
И с вик опитват се да спрат заблудата...

Отеква тяхната повеля свята:
Пишете истината за войната!

4172.

Не е ли странно? Храмът се руши,
Светът от катастрофа е заплашен,
А стихотворци с грейнали души
Са углъбени в своя мир домашен.

Те втречени са в малкия балкон,
Където ведро вее се прането
И в неговия скъден небосклон
Отгатват тайните на битието.

Какъв ли ударен душевен труд
Е свързан с поетичната предметност!
Той в мен донейде предизвиква смут,
Но и усещане за многоцветност.

А на събитията важни влакът
И скърбите във него ще почакаат.

4173.

Сред тържището на законността,
Обвита в непрозрачни алинеи,
Клиенти чака справедливостта
От хората с червените идеи.

По-ценна е от злато и сребро,
Не се измерва с никакви карати,
А с мнението на Политбюро,
В съда което Партията прати.

Но родната корупция не спи
И внесе тежък смут в Политбюро,
Успя във него да се укрепи,

Дори го бързо покори, защото
Законността в началото бе класова,
Но после постепенно стана касова.

4174.

Та кой ли не говори за душата,
Но кой ще обясни какво е тя?
Позната е, а всъщност непозната,
И, казват, не умира след смъртта.

Тогава тя към Онзи свят отлита,
За себе си за да предизвести
И там на Свободата до насита
Молитвени слова да посвети.

О, този полет често масов става
Особено по време на война
И Господ във небесната държава
Мълви: „Не мога да ви подслоня.”

Тогава от души след бран юнашка
Пред рая образува се опашка.

4175.

Терорът беше важна предпоставка,
За да се срещнем със подлеца в нас
И също както при герой на Кафка
Безсилни бяхме срещу злата власт.

Подлецът управляваше деня ни
И без прекъсване със нагла мощ
Натрапваше ни клетви непрестанни
За вярност към ненавистния вожд.

Да оцелеем! Висшата повеля
В животеца на малкия човек
Бе силата, която определя
Местото ни във този славен век.

А щом ни отърваха от терора,
Отново станахме почтени хора.

4176.

Известно е, властта че развърщава,
Но странно е, че прави го внезапно
Без преход някакъв да разрешава
Позорът да настъпва поетапно.

Разкошът, правото да заповядва -
И поотделно, а по-често двете,
Постигат без куршуми, меч и брадва,
Коего не успяват враговете.

А любовта се сменя от омраза,
От ден на ден тя става по-голяма,
Дори достига кървавата фаза,
Където вече път обратен няма.

Лакеите се бързо разотиват
И отговорността поема взривът.

4177.

Блажени са поетите, които
Вселената съзират в зрънце жито,
В домата, в патладжана, в боба зрял –
От тях да сготви манджа някой щял.

Цафарата им, е миролюбива,
Спокойна и непротиворечива,
Хем за душата ни се грижи, хем
Не подценява гладния корем.

Запасите са неограничени
Сред ведрите селскостопански сцени,
Цветя, гирлянди, плод и зеленчук
Чрез стихове манифестират тук.

Властта ги наблюдава безучастна,
Не те, а сатирата е опасна.

4178.

Според влятелните наши вестници
Водачът ни е мъж незаменим,
Но въпреки това е с пет заместници...
Как можем този факт да обясним?

Не вярва той на чуждото страдание,
А го осмива с ха-ха-ха-ха-ха,
За всяко „ха” със своето старание
Заместници поемат му греха.

Заради него ние съществуваме,
Във никой случай той заради нас
И на щастливи ако се преструваме
Ще ни пощади неговата власт.

Такова примирение на страстите
Наричат разделение на властите.

4179.

Être homme, c'est se régir soi-même.

(J. Michelet)

Човеконулата в човекоединица
Ще се превърне в онзи бъдещ свят,
Във който, волен като волна птица,
Човекът за човека ще е брат.

Войната строго ще е забранена,
Ще бъде обявена за позор,
За кървав срам из цялата Вселена
И форма на най-яростен терор.

Омразата несетно ще изчезне,
А обич повсеместно ще цари
И даже сред просторите призвездни
Човекът в Бог ще се пресътвори.

С надежди бъдещето претоварвам,
Но все пак в нещо длъжен съм да вярвам.

4180.

*Соседние мужики приходили
просить его, чтобы он купил их.
(Л.Толстой, "Война и мир" т.IV)*

Поробените са пределно скромни,
Не чакат Свободата като дар,
Не искат никакви блага огромни,
А търсят само свестен господар.

На тържището са като добитък
Със търпеливо сведени чела
И куповач със някой златен слитък
Да купи може няколко села.

На карти могат да ги разиграват
Сиятелства, височества, царе,
А в мрака няма как да си представят,
Неволята че може да се спре.

Но в тази укротена преизподня
Расте и крепне яростта народна.

4181.

Властта е доста строга към поета,
Той ритуално е обезчестен
Пред погледа на цялата планета,
Със орден за да е удостоен.

Честта се губи трайно, безвъзвратно,
Не подлежи на никакъв кърпеж
И да се върне няма как обратно,
Веднъж щом е превърната във леш.

Поетът със безчестието свиква,
Тъй както свиква всеки индивид,
На повиците на властта откликва
И във замяна на това е сит.

А че нечестно се живее лесно,
Това на всекиго е днес известно.

4182.

С несправедливостта се мери силата
В съвременната ни народна власт,
Невинните които е убила тя
Се трупат в ненаситната ѝ паст.

Не е възможно да се скрие тайната,
Че те съставят важната ѝ цел,
Тя вечна е – началната и крайната,
Страхът когато всичко е превзел.

Настава време на хамелеоните
И те завидно бързо се множат,
С пагони звездни или без пагони те
Над робския животец зорко бдят.

Властта им е неимоверно сладка,
Но Вечността им се оказва кратка.

4183.

В писмата си роднини и приятели
Кълнях се, че са му почитатели
И той дочува всеки да говори:
„Дерзай, че ти от Шекспир си по-горе!”

Срещу ласкателното възхищение
Все още няма цяр, за съжаление,
Поетът си остана трайно болен,
Дори от болестта си бе доволен.

На всекиго писмата си показваше,
Под път – над път със жар за тях приказваше,
Те бяха част от неговата слава
И поводът да ѝ се наслаждава.

Накрая разтърча се, прави, струва
И във списание ги публикува.

4184.

Син Божи се мефистофелизира,
Отдавна той не е, каквото бе,
На кръста още взе да подозира,
Че го предава родното Небе.

Светата Дева беше многодетна,
Известна е и с други синове,
Но клирът в църквата новозаветна
Не ги дари със ранг на богове.

Христос, че е възкръснал съжалява,
Във рая е като неканен гост,
Макар и криво-ляво да се справя
Със отредения му низов пост.

От викалите някога „Осанна!”
Комай единствен дяволът остана.

4145.

Мрат враговете ми. Осиротях.
Зла дума да ми каже няма кой,
Гневът им липсва ми и злият смях,
А също и задружният им вой.

Те ме държаха винаги на щрек,
За да удържам злобната им мощ,
Човек без врагове не е човек,
Без тях не струва той и пукнат грош.

Сега живея в тиха ведрина
С безлики, бледи и еднакви дни,
Не ме упрекуват вече във вина
За ежегодните горещини.

Добре, че още няма как да зная
Дали така ще бъде чак до края.

4186.

Злокобна, безподобна, но удобна
Е сделката за пушечната плът,
Започва тя от възрастта утробна,
А после защитава я съдът.

Помагат ѝ военни трибунали,
Не се ли биеш, чака те разстрел,
Щом във ръцете пушка са ти дали,
Ти клетва да убиваш си поел.

Капанът се задейства безотказно,
По масови убийства той е пръв -
Безумството е взаимнообразно,
Когато се пролива много кръв.

Във името на героична слава
Тя непрекъснато поевтинява.

4187.

Правото на безпощадност бавно
Зрее между много поколения
И дори от време стародавно
Фактор е с решаващо значение.

Страх внушава то сред големците,
Разпределящи на хляба дажбите,
За да благоденстват те самите
Чрез узаконяване на кражбите.

Революцията осветява
Безпощадността към тази класа,
Тези, клали я, тя опрощава
И дори медали им поднася.

Щом светът потоп от кръв поиска,
Той морала най-напред потиска.

4188.

Противници подкрепят се съвместно
В защита на великата лъжа,
Че Бог в човечеството поднебесно
Да присади Свободен Дух можа.

И всеки казва, че му е служител
И тупа се в юнашките гърди
Във позата на краен победител,
Заклел съдбата правда да роди.

А тя, горката, лесно все зачева
Със помпата на шумната тълпа,
Но ни веднъж като Светата Дева
Спасители да ражда не успя.

А ние във мечтите си за щастие
Се заблуждаваме с народовластие.

4189.

През дългата верига от случайности,
Обгърнала човешкия живот,
Провираме се между две безкрайности
На безнадеждност и надежда плод.

Не виждам нищо чудно, че героите
Най-бързо изминават своя път –
И посред чуждите и посред своите
Те движат се с незащитена гръд.

Почитаме ги с тайно облекчение
И не желяем да сме като тях,
Те пречат на доброто самомнение,
А ние тлеем в животоворен страх.

В смъртта си те безспорно са щастливи,
Но участ наша е да бъдем живи.

4190.

Придвижва се светът. Върви напред.
А вождът ни остава без промяна,
Нали бащица ужким е наглед,
Но обичта към нас къде се дяна?!

Подготвят ни за постепенна смърт
Опричници – партийни секретари
С безмилостен юмрук, червен и твърд –
Палачи, но със прозвище „другари”.

Партийността им служи като щит
Пред трепета страхлив на съвестта им
И всеки техен орден придобит

Заплащаме с огромен кървав наем,
А после пращат ни при Свети Петър,
Защото са „на всеки километър”.

4191.

В слънчевата тиквена държава
Разцъфтява тиквената слава

И щом царят-тиква там отгоре
С тиквите по тиквенски говори

Или царски виком се провиква,
Всяка тиква свиква да откликва

С подвизи по тиквенски отлични
И дори по тиквенски епични

В чест на тиквената им грамада,
Гдето всяка тиква е с награда

За образование, култура:
Музика или литература

И понякога сънува даже
Почести сред Стокхолмски пейзажи.

4192.

Оказва се, че тъмната материя
Е новото убежище на Бога,
Която като него е мистерия
И източник на вяра и тревога.

Живя Той кротко нявга в пирамидите,
Човек от там обаче го прогони,
След туй възможно беше да го видите
Скрит в храма сред многото икони.

От там политна дръзко във просторите,
Зарей се задълго сред звездите,
Но бързо на ракетите моторите
И в Космоса откриха му следите.

Днес в тъмната материя се крие,
Докато и от там го махнем ние.

4193.

Две линии са ясно очертани
В Историята дълга на света
Със образ, който вечен ще остане -
Това са свободата и властта.

Те успоредни са една на друга,
Човечеството крета между тях
И чака височайшата услуга
В надежда да превърне своя страх.

Твърди се, че безкрайността ги слива,
Че там ще се прегърнат някой ден,
Дочаквайки подобна цел щастлива
Да ги зарадва с блян осъществен.

На първо място блян е, а на второ,
Дори да стане, няма да е скоро.

4194.

Несъществуващият бог, когото
Заменят с друг несъществуващ бог,
Причина е за гърч сред обществото
И за разлом столетия дълбок.

Народи мрат заради верски свади,
Чий бог да се окаже по-могъщ
И никой нивга никого не щади,
Макар и бог да е един и същ.

И както всяко нищо, той е вечен,
Всепроницаем и неуловим,
На призрачно могъщество обречен,

А ние длъжни сме да го търпим
И да се утешаваме безславно,
Че поумняването идва бавно.

4195.

Изкуството в съюз със диктатурата
не е ли важен център на културата?

В години на убийства повсеместни
Се пеят най-възторжените песни

И се издават масово романите
С хвалби за героизма на душманите,

А хора препитават се с поеми,
Прославящи им ситите кореми.

Такава е вековната традиция –
Изкуство малко, повече полиция,

Но във замяна на глава се пада
Животогарантираща награда

И достъп на диктатора във свитата
На обичта народна под защитата.

4196.

Българио, плачи, за свойто село!
На твоя дух то беше крепостта!
Приятели със Глупостта начело
Подготвиха му пътя към смъртта.

Та кой ли не го реорганизира!
Вината му? – Че произвежда хляб!
На комунизма кървавата диря
Го убеди, че богът му е сляп.

Родината спаси през вековете,
Робува, но и като лъв се би
И вместо славата навек да свети,

Роденият от него го уби,
А после се оплаква пред познати,
Че не харесва вносните домати.

4197.

Народовластието – блян чудесен,
Кого ли не обсебва в наши дни!
С крилете на измамата понесен,
Достига той духовни висини.

Подобно на за друг ушита дреха,
Човек опитва в него да се свре,
Не е обезверен от неуспеха
И устрема му няма кой да спре.

Със неговото име той кръщава
Потисничества от различен вид
И че е сбъркал след това узнава,
Но продължава горд и упорит.

Навярно той самият си е крив,
Щом иска да се прави на Сизиф.

4198.

Когато историкът пророкува
Какви да бъдат минали събития,
Той най внимава как да обрисова
Общочовешките кръвопролития.

Щом кръв се лее, правдата е в ножа
И аз следя без всяко удивление
Как авторът спасява своята кожа
С грижливи и лъжливи изречения.

Пред взора миналото се разгръща
Примамливо пластично, като глината,
И ученият смело го превръща
В каквото му поръча гилотината.

А после той и себе си ще съди,
Дали да бъде или да не бъде.

4199.

За ранцевия огнемет се знае,
Че с него се подпалват живи хора,
А неговата огнена уста е
На ада смъртоносната опора.

За разлика от йезуитска клада
Той има и възможност да се движи
Към целите, когато ги напада,
С изгарането им за да се грижи.

Целувките му, бавни и горещи,
Даряват се на пламъци под свода,
Целунатите се превръщат в свещи
За благото свещено на народа.

(Това оръжие е възприето
В съгласие с духа на ООН-ето.)

